

Plnění dluhu dlužníkem

Jednání, jímž správce konkursní podstaty jako osoba s dispozičním oprávněním k majetku konkursní podstaty hradí dlužníkovu věřiteli částku určenou k výplatě vykonatelným rozvrhovým usnesením (usnesením o částečném rozvrhu), je plněním dluhu dlužníkem (úpadcem) ve smyslu ustanovení § 559 obč. zák. nebo § 324 odst. 1 obč. zák.; správce konkursní podstaty žádnou vlastní povinnost k takové úhradě vůči věřiteli nemá.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 4387/2010, ze dne 31.8.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a/ IG C. s. r. o., se sídlem v H.K., a b/ E. S., obou zastoupených JUDr. J. S., advokátkou, se sídlem v Ch., proti žalovanému L. M., zastoupenému JUDr. T. H., advokátem, se sídlem v P., o zaplacení částky 500.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha - východ pod sp. zn. 11 C 43/2004, o dovolání žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. srpna 2005, č. j. 29 Co 313/2005-104 a proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. března 2010, č. j. 29 Co 523/2009-248, tak, že dovolání žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. srpna 2005, č. j. 29 Co 313/2005-104, se odmítá. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. března 2010, č. j. 29 Co 523/2009-248, se zrušuje a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 27. května 2009, č. j. 11 C 43/2004-223, uložil Okresní soud Praha - východ (dále též jen „okresní soud“) žalovanému (L. M.) zaplatit žalobci a/ (IG Capital s. r. o.) částku 250.000,- Kč s 8,5 % úrokem z prodlení od 1. října 2001 do zaplacení (bod I. výroku) a žalobci b/ (E. S.) částku 250.000,- Kč s 8,5 % úrokem z prodlení od 1. října 2001 do zaplacení (bod II. výroku). Dále rozhodl o nákladech řízení (body III. až V. výroku).

Šlo o v pořadí třetí rozhodnutí okresního soudu ve věci samé, když jeho první (zamítavý) rozsudek ze dne 1. března 2005, č. j. 11 C 43/2004-88, zrušil Krajský soud v Praze usnesením ze dne 31. srpna 2005, č. j. 29 Co 313/2005-104 a druhý (vyhovující) rozsudek ze dne 7. listopadu 2007, č. j. 11 C 43/2004-157, zrušil Krajský soud v Praze usnesením ze dne 24. září 2008, č. j. 29 Co 265/2008-197.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. března 2010, č. j. 29 Co 523/2009-248, potvrdil rozsudek okresního soudu ve výrocích I., II. a V. (první výrok) a změnil jej ve výrocích III. a IV. (druhý výrok). Dále rozhodl o nákladech odvolacího řízení (třetí výrok).

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, zejména z toho, že:

1/ Komerční banka, a. s. (dále též jen „banka“) jako věřitel uzavřela se společností PS – P. s. H.B., a. s. (dále též jen „společnost P nebo „úvěrový dlužník“) jako dlužníkem dne 24. května 1999 smlouvu o úvěru (dále též jen „úvěrová smlouva“), na základě které poskytla společnosti P úvěr ve výši 30 miliónů Kč.

2/ Žalovaný se písemným ručitelským prohlášením ze dne 24. května 1999 (dále též jen „ručitelské prohlášení“) zavázal, že banku uspokojí, nezaplatí-li svůj závazek z úvěrové smlouvy řádně a včas úvěrový dlužník. Ručitelský závazek byl v článku II. bodu 10 ručitelského prohlášení omezen částkou 500.000,- Kč, s tím, že ručení zaniká, pokud úvěrový dlužník uhradí alespoň 5 miliónů Kč na jistinu a splátka nebude provedena z prostředků získaných z výnosu z prodeje zastavených nemovitostí (podle

zástavní smlouvy ze dne 24. května 1999).

3/ Usnesením ze dne 13. září 2001, které nabylo právní moci 23. listopadu 2001, prohlásil Krajský soud v Hradci Králové konkurs na majetek společnosti P.

4/ Do prohlášení konkursu uhradila společnost P na jistinu úvěru celkem 4.947.310, 14 Kč.

5/ Banka přihlásila do konkursu vedeného na majetek společnosti P pohledávku z úvěrové smlouvy v celkové výši 25.561.573,48 Kč, z čehož jistina pohledávky činila 25.052.689,86 Kč.

6/ Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 18. července 2002 postoupila banka část pohledávky žalobci a/ a další část pohledávky společnosti Artemide s. r. o., která ji následně postoupila žalobci b/.

7/ V konkursu vedeném na majetek společnosti P bylo žalobcům vyplaceno (na základě usnesení o částečném rozvrhu ze dne 2. července 2007, které nabylo právní moci dne 29. října 2007) jako odděleným věřitelům každému 7.019,769,- Kč a jako věřitelům druhé třídy každému 1.083.824,- Kč.

Na tomto základě odvolací soud - akcentuje povahu úvěrové smlouvy coby absolutního obchodu ve smyslu ustanovení § 261 odst. 3 písm. d/ zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) a vycházejí proto z úpravy ručení v ustanovení § 303 a násl. obch. zák. - dovodil, že ručitelské prohlášení splňuje požadavky vymezené ustanovením § 303 obch. zák.

Uvedl dále, že z provedeného dokazování vyplývá, že k zániku ručení nedošlo před prohlášením konkursu, neboť úvěrovému dlužníku chybělo doplatit na jistinu 52.689.86 Kč.

K povaze plnění poskytnutého žalobcům v průběhu konkursu správcem konkursní podstaty úvěrového dlužníka (ať již jako odděleným věřitelům nebo věřitelům druhé třídy) odvolací soud - odkazuje na ustanovení § 14 odst. 1 písm. a/ a § 27 odst. 5 a násl. zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) a dovolává se „obdobně“ závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. února 2009, sp. zn. 29 Cdo 749/2007 (jde o rozhodnutí uveřejněné pod číslem 21/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek - dále též jen „R 21/2010“, které je /stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže a vydaná od 1. ledna 2001/ dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu) - uzavřel, že šlo o plnění správce konkursní podstaty v rámci rozvrhového usnesení, nikoli o plnění dlužníka. V případě uspokojování pohledávek správcem konkursní podstaty se z hlediska účinků, které právní předpisy spojují s takovým úkonem, jedná pouze a jen o plnění povinnosti, kterou správcem ukládá zákon o konkursu a vyrovnání, mínil odvolací soud.

Odvolací soud rovněž poukázal na ustanovení § 33 odst. 1 písm. a/ ZKV, s tím, že smyslem tohoto ustanovení je, aby se během konkursu dále nezvyšovala výše přihlášených konkursních pohledávek. V této souvislosti pak přitakal okresnímu soudu v tom, že ve vztahu k ručiteli k zastavení úročení nedochází. Dodal dále, že ručitelům nic nebrání v tom, aby dluh splnili a svou pohledávku za dlužníkem přihlásili do konkursního řízení podle ustanovení § 20 odst. 4 ZKV jako vázanou na podmínku.

Žalovaný podal dovolání nejen proti rozsudku odvolacího soudu, nýbrž i proti zrušujícímu usnesení odvolacího soudu označenému ve výroku, opíraje přípustnost dovolání proti usnesení o ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) a proti rozsudku o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

K dovolání proti rozsudku pak dovolatel uvádí, že „dovolání podle dovolacího důvodu podle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.“ směřuje „proti všem výrokům, ve kterých byl potvrzen rozsudek nalézacího soudu.

Dovolatel je přesvědčen, že R 21/2010 (na které odkázal odvolací soud) nemá k věci žádný vztah a

stanovisko odvolacího soudu (že plnění, která provedl správce konkursní podstaty žalobcům, již nejsou plněním dlužníka, ale samostatným plněním správce konkursní podstaty) má za vymykající se základním zásadám spravedlivého procesu. To podle dovolatele platí zejména v tom směru, že správce konkursní podstaty uspokojuje pohledávky věřitelů z majetku dlužníka, který on sám (rozuměj správce konkursní podstaty) nevytváří, ale pouze zpeněžuje. Je tedy zcela nepochybné - pokračuje dovolatel - že prostředky na uspokojení věřitelů vznikly činností pracovníků dlužníka a jako takové je nutno je považovat za majetkovou podstatu, kterou vytvořil dlužník s cílem uspokojit pohledávky věřitelů.

K úsudku odvolacího soudu na téma úročení pohledávek, opřenému o ustanovení § 303 obch. zák., dovolatel uvádí, že jeho názor odpovídá ustanovení § 306 odst. 2 obch. zák. a že právní názor, podle kterého ručitelství závazek prohlášením konkursu začíná žít svým vlastním právním životem, nezávislým na původní pohledávce, je rovněž popřením zásad spravedlivého procesu i zásady obchodní jistoty v obchodních závazkových vztazích. Kdyby totiž takový právní názor měl získat obecné uplatnění, výrazně by omezil institut ručení v obchodních závazkových vztazích, případně v občanských závazkových vztazích. Žádný z ručitelů totiž nepředpokládá ani nemůže předpokládat, že prohlášením konkursu na majetek dlužníka se výrazně zhorší jeho postavení vyplývající jak z občanského zákoníku, tak z obchodního zákoníku. Úmysl zákonodárce by se v takovém případě rozešel se zájmem na fungujících právních vztazích. Skutečnost, že § 27 odst. 5 ZKV ponechává věřitelům právo vymáhat ručitelství závazky přímo, nepopírá podle dovolatele „shora uvedená“ ustanovení občanského zákoníku a obchodního zákoníku a nemůže měnit obecné postavení ručitele.

V „ostatním“ odkázal dovolatel na svá „vyjádření a podaná odvolání v této věci“.

Žalobci ve vyjádření navrhují dovolání zamítnout, když mají za to, že není dána ani existence „dovolacího důvodu“ dle § 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. ani existence „dovolacího důvodu“ dle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. Zdůrazňují, že dovolatel neprokázal, že ručitelství závazek zanikl způsobem předpokládaným v prohlášení ručitele, když oni od počátku tvrdí, že bylo-li něco zapláceno na úvěr, nestalo se tak z prodeje nezastavených nemovitostí a ke dni prohlášení konkursu nebylo zapláceno na jistinu 5 miliónů Kč.

Plnění, která žalobci získali po prohlášení konkursu, jsou plněními od správce konkursní podstaty v rámci rozvrhového usnesení, nikoli plněními dlužníka, který po prohlášení konkursu věřitelům ani sám plnit nemůže.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí nepřisuzují žalobci ani otázce, zda je možné úročit jimi požadovanou částku. Úrok z prodlení žádali podle ustanovení § 369 obch. zák. a šlo o spor z titulu ručitelství závazku žalovaného, nikoli o incidenční spor nebo o plnění v rámci konkursního řízení.

Dovolání proti usnesení ze dne 31. srpna 2005, jímž odvolací soud zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, není přípustné podle žádného z ustanovení občanského soudního řádu (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. září 2007, sp. zn. 21 Cdo 1800/2006, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2008, pod číslem 11). Toto dovolání je též zjevně opožděné, když lhůta k jeho podání marně uplynula již v roce 2005 (podle doručky u č. l. 201 bylo uvedené usnesení dovolateli /jeho zástupci s procesní plnou mocí/ doručeno 14. října 2008). Nejvyšší soud proto v tomto rozsahu dovolání odmítl podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. a/ i c/ o. s. ř. jako opožděné a objektivně nepřipustné.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro řízení o dovolání proti onomu zrušujícímu usnesení (do 30. června 2009) se podává z bodu 12., části první, článku II. zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související

zákony.

Dovolání proti potvrzujícím výrokům rozsudku odvolacího soudu ve věci samé pak může být přípustné jen podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. (tedy tak, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam).

Dovolatel - ač zastoupen advokátem - dovolání výslovně nepřipíná k žádnému z dovolacích důvodů taxativně vypočtených v § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř. (ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ a c/ o. s. ř. o přípustnosti dovolání s dovolacími důvody nesprávně zaměňuje, stejně jako žalobci ve vyjádření k dovolání). Podle obsahu je však dovolání kritikou správnosti právního posouzení věci odvolacím soudem, jíž je vyhrazen dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.

Důvod připustit dovolání pro posouzení otázky, zda se nárok žalobců úročí i v době po prohlášení konkursu na majetek úvěrového dlužníka, Nejvyšší soud nemá, když dovoláním napadené rozhodnutí je potud v souladu s ustálenou judikaturou, konkrétně s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2010, sp. zn. 33 Cdo 2169/2008, uveřejněným pod číslem 77/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 77/2011“).

V R 77/2011 (od jehož závěrů nemá důvod se odchýlit ani v této věci a na které v podrobnostech odkazuje) Nejvyšší soud vysvětlil, že prohlášením konkursu na majetek dlužníka nezanikají pohledávky, které jsou podle ustanovení § 33 odst. 1 ZKV vyloučeny z uspokojení v konkursu. Takové pohledávky může konkursní věřitel i za trvání konkursu bez omezení uplatnit vůči úpadcovým ručitelům, jakož i vůči úpadcovým spoludlužníkům a jejich ručitelům. Ze skutkových reálií R 77/2011 přitom plyne, že na základě uvedeného závěru Nejvyšší soud zrušil jako nesprávný rozsudek, jímž odvolací soud zamítl s odkazem na ustanovení § 33 odst. 1 písm. a/ ZKV žalobu vůči ručiteli za úpadcovy závazky v rozsahu, ve kterém se týkala právě úroků z prodlení za dobu trvání konkursu na majetek úpadce.

Jako nezpůsobilou (pro dovolací přezkum i pro předchozí úvahu o přípustnosti dovolání nepoužitelnou) ponechal Nejvyšší soud stranou též tu část dovolací argumentace, kterou dovolatel v „ostatním“ odkázal na svá „vyjádření a podaná odvolání v této věci“. Jak Nejvyšší soud vysvětlil v usnesení ze dne 29. dubna 2010, sp. zn. 29 Cdo 4405/2008, uveřejněném pod číslem 30/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, odkaz dovolatele na obsah podání učiněných v předchozím průběhu řízení před soudy nižších stupňů nelze považovat za uvedení důvodů, pro které se rozhodnutí odvolacího soudu napadá (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

Nejvyšší soud však shledává dovolání přípustným pro posouzení otázky, zda plnění poskytnuté žalobcům v průběhu konkursu správcem konkursní podstaty úvěrového dlužníka podle rozvrhového usnesení, je plněním dlužníka. V tomto ohledu je totiž napadené rozhodnutí v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek, pro něž připustil dovolání - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších

úvahách vychází.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a/ ZKV má prohlášení konkursu mimo jiné i ten účinek, že oprávnění nakládat s majetkem podstaty přechází na správce. Právní úkony úpadce, týkající se tohoto majetku, jsou vůči konkursním věřitelům neúčinné. Osoba, která uzavřela s úpadcem smlouvu, může od ní odstoupit, ledaže v době jejího uzavření věděla o prohlášení konkursu.

Dle ustanovení § 30 ZKV po právní moci usnesení o schválení konečné zprávy a vyúčtování odměny a výdajů správce předloží správce soudu návrh na rozvrh a upravený seznam přihlášek, v němž uvede, kolik by mělo být pro každou pohledávku vyplaceno. Po přezkoumání věcné správnosti návrhu vydá soud rozvrhové usnesení (odstavec 1). Rozvrhové usnesení doručí soud účastníkům s výjimkou konkursních věřitelů, jejichž nároky již byly plně uspokojeny, a správci a dále je vyvěsí v plném nebo ve vhodném zkráceném znění na úřední desku soudu; proti rozvrhovému usnesení lze podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy bylo vyvěšeno na úřední desce soudu (odstavec 2). Se souhlasem věřitelského výboru může správce navrhnout, aby soud ještě před schválením konečné zprávy povolil částečný rozvrh, jestliže to umožňuje stav zpeněžení konkursní podstaty a je-li zřejmé, že provedení rozvrhu po konečné zprávě tím nebude ohroženo. V konečné zprávě i v konečném rozvrhu se uvede, v jakém rozsahu byly pohledávky věřitelů uspokojeny splněním částečného rozvrhu (odstavec 3).

Z ustanovení § 559 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) dále plyne, že splněním dluh zanikne (odstavec 1). Dluh musí být splněn řádně a včas (odstavec 2).

Ustanovení § 324 odst. 1 obch. zák. pak určuje, že závazek zanikne, je-li věřiteli splněn včas a řádně.

V této podobě (pro věc rozhodné) platila citovaná ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání, občanského zákoníku a obchodního zákoníku již v době vydání usnesení o částečném rozvrhu (2. července 2007) a později nedoznala změn.

Rozvrh (ve smyslu rozvrhu konečného) patří k závěrečným úkonům konkursního řízení při jeho normálním průběhu. Jakmile dojde k jeho realizaci, je již možné konkurs zrušit. Podstata rozvrhu (ve smyslu rozvrhu konečného) spočívá v tom, že celkový výtěžek zpeněžení konkursní podstaty se rozdělí mezi konkursní věřitele podle pravidel stanovených v § 32 ZKV. Děje se tak usnesením, které zákon nazývá rozvrhovým usnesením; tímto usnesením se tudíž rozvrh nenařizuje, ale provádí (srov. v literatuře např. Zoulík, F.: Zákon o konkursu a vyrovnání. - Komentář, 3. vydání. Praha C. H. Beck 1998, str. 169 a mutatis mutandis v judikatuře např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 2011, sp. zn. 29 Cdo 2780/2000, uveřejněné pod číslem 39/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Vedle „konečného rozvrhu“ zná zákon o konkursu a vyrovnání také „částečný rozvrh“ (srov. oba zákonné termíny, jak jsou obsaženy v § 30 odst. 3 ZKV). Oba tyto rozvrhy se provádějí vydáním rozvrhového usnesení (srov. § 30 odst. 2, jakož i § 31 odst. 1 ZKV).

Z textu § 30 odst. 3 poslední věty ZKV pak rovněž plyne, že i splnění částečného rozvrhu vede k uspokojení (k zániku) pohledávek těch věřitelů, kteří se podílejí na částečném rozvrhu; k zániku pohledávek dochází (stejně jako u konečného rozvrhu) v rozsahu poskytnutého plnění (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2008, sp. zn. 29 Odo 657/2006, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 2008, pod číslem 168).

Na základě účinku prohlášení konkursu uvedeného v § 14 odst. 1 písm. a/ ZKV přecházejí dispoziční oprávnění k majetku konkursní podstaty na správce konkursní podstaty; ten se však nestává prohlášením konkursu účastníkem hmotně-právních vztahů, v nichž dlužník (úpadce) vystupoval (nestává se dlužníkem namísto úpadce, ani vlastníkem úpadcova majetku); srov. k tomu shodně již

bod XXIII. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. června 1998, Cpnj 19/98, uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 52/1998“), str. 188-189 (364-365).

Dovolateli lze přisvědčit v tom, že R 21/2010 užil odvolací soud na věc nepřiléhavě. V R 21/2010 se Nejvyšší soud zabýval uznáním pohledávky správcem konkursní podstaty podle ustanovení § 23 odst. 1 ZKV (tedy „uznáním“ pro účely zjištění přihlášené pohledávky v konkursu) a dovedl, že toto uznání nelze považovat za uznání závazku podle ustanovení § 323 a § 407 obch. zák., když jde pouze a jen o plnění povinnosti, kterou správci ukládá zákon o konkursu a vyrovnání (potud, že musí výslovně vyjádřit, zda pohledávku uznává nebo popírá). Závěr, že plnění vyplacené konkursnímu věřiteli z výtěžku zpeněžení majetku konkursní podstaty úpadce správcem konkursní podstaty podle rozvrhového usnesení (usnesení o částečném rozvrhu) není (částečným) splněním závazku (dluhu) úpadcem (úvěrovým dlužníkem), odtud neplyne a odvolací soud se mylí, dovedl-li opak.

Ve shodě se závěry vyjádřenými ve výše citovaném R 52/1998 naopak platí, že tím, že správce konkursní podstaty (jenž není účastníkem hmotně-právních vztahů, v nichž dlužník /úpadce/ vystupoval) na základě dispozičního oprávnění, jež na něj přešlo ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. a/ ZKV, vyplatí odpovídající část výtěžek zpeněžení majetku konkursní podstaty (kterýžto výtěžek je do té doby stále úpadcovým majetkem /vyjma případů, kdy je v souladu se zákonem zpeněžen pro účely uspokojení pohledávek úpadcových věřitelů majetek ve vlastnictví jiných osob/) podle vykonatelného rozvrhového usnesení (usnesení o částečném rozvrhu), přivodí v příslušném rozsahu zánik hmotně-právního vztahu mezi dlužníkem a jeho věřitelem. Na takové plnění nelze (ve smyslu § 559 obč. zák. pro občanskoprávní vztahy a § 324 odst. 1 obch. zák. pro obchodní závazkové vztahy) pohlížet jinak, než jako na (částečné) plnění dluhu dlužníkem.

Jinak řečeno, jednání, jímž správce konkursní podstaty jako osoba s dispozičním oprávněním k majetku konkursní podstaty hradí dlužníkovu věřiteli částku určenou k výplatě vykonatelným rozvrhovým usnesením (usnesením o částečném rozvrhu), je plněním dluhu dlužníkem (úpadcem) ve smyslu ustanovení § 559 obč. zák. nebo § 324 odst. 1 obč. zák.; správce konkursní podstaty žádnou vlastní povinnost k takové úhradě vůči věřiteli nemá.

Vzhledem k tomu, že právní posouzení věci odvolacím soudem v dotčeném ohledu není správné, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozsudek odvolacího soudu zrušil a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 věta za středníkem, odst. 3 věta první o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)